

Přes Altiplano na svatbu

připravila Slávka Chrpová foto Monika a Jirka Vackovi

MONIKA A JIRKA VACKOVI JSOU NA CYKLOTURISTICKÉ „MEDIÁLNÍ“ SCÉNĚ ÚPLNÝMI NOVÁČKY. V ROCE 2010 SE JEŠTĚ BĚHEM JEJICH DLOUHÉ A NÁROČNÉ CESTY PO JIŽNÍ AMERICĚ ZAČALI DĚLIT O SVÉ ZÁŽITKY SE ČTENÁŘI CYKLOTURISTIKY A DNES UŽ JSOU JEJÍMI PRAVIDELNÝMI PŘÍSPĚVATELI. PO NÁVRATU DLOUHO NELENI A O CELÉ EXPEDICI NAPSALI KNIHU, KTERÁ VYJDE V PRŮBĚHU LISTOPADU.

Vy jste se na cykloturistickém nebi objevili skoro zčista a jasna. Jaký je váš předchozí cykloturistický „životopis“?

Jirka: Oba jsme na kolech jezdili od malička. U Moniky to byly jen krátké „popojezdy“ pro nákup a zpět, vážněji se začala zajímat o cykloturistiku až po našem seznámení. Já toho najezdil daleko více. Kromě krátké týdenní cesty po Dánsku jsem hodně jezdil po naší vlasti. Mám kamaráda, který mě vlastně k té pravé cykloturistice přivedl. Projeli jsme společně několik krásných koutů naší země, v noci spali v přírodě pod širákem, jídlo kupovali po cestě, trasu měnili podle toho, jak se nám chtělo. Později se přidala i Monika a oba jsme si tento způsob poznávání neznámých míst zamilovali.

Kolik kilometrů jste měli najeto před cestou Jižní Amerikou?

Jirka: Bylo to kolem 2500 kilometrů, z toho 1000 kilometrů na Kubě, kam jsme si zaletěli v dubnu 2009, abychom

si to spolu zkusili naostro. Nebylo to nijak mnoho, nicméně mně to stačilo, jsem člověk s velkým fyzickým fondem. Monice se nijak tvrdě trénovat nechtělo, ona potřebuje hodit, jak se říká, přímo do vody. Měl jsem z toho strach, ale zvládala to úžasně. Od malička totiž bojuje s menšími zdravotními potížemi, na škole měla zakázaný tělocvik, proto se až v Jižní Americe musela naučit základní sportovní návyky – třeba jak šetřit síly nebo jak zvládat psychiku, která je konkrétně v cyklistice tak důležitá.

Jak dlouho jste se na cestu připravovali? Osm měsíců je dlouhá doba, každého tedy bude jistě zajímat i finanční zázemí celé akce. Co jste museli udělat, abyste si mohli takovouto cestu dovolit?

Monika a Jirka: Příprava trvala asi půl roku. Cestovali jsme hodně i před tím a Jižní Amerika představovala jeden z našich dalších cílů. Měla to být zpočátku tak tří- až

čtyřměsíční cesta s báglem, teprve později z toho bylo osm a půl měsíce a na kolech. Nejtěžším bylo rozhodnutí opustit naše zaměstnání, na tak dlouhou dobu si nikde dovolenou nevezmete. Měli jsme nějaké úspory, něco si půjčili od rodičů a vyjeli vstříc našim snům. Žijeme jen jednou a hromadit celý život hmotné statky nebo dělat kariéru nechceme ani jeden. Na takových cestách navíc zjistíte, že ke spokojenému a šťastnému životu vlastně skoro nic nepotřebujete, ba naopak, čím méně máte, tím jste šťastnější. O tom všem, včetně útraty v jednotlivých státech, se zmiňujeme v naší knize.

Jak dlouho jste byli na cestě a kolik zemí jste projeli? Kde se vám líbilo nejvíce, která země vás oslovila nejvíce a proč?

Monika: Cesta trvala přesně 254 dní a projeli jsme devět zemí. Dá se říci, že nezapomenutelná byla celá expedice, každá země byla něčím zajímavá. Kolumbie nás překvapila bezpečností a dobrosrdečností lidí, a kdybychom museli pocitově vybrat zemi, která se nám nejvíce vryla do srdcí, byla by to právě ona. V Ekvádoru byly nádherné indiánské trhy v Otavalu, NP Cotopaxi a především nepopsatelné Galapágy. V Peru nás nadchl NP Huascarán, oblast kolem jezera Titicaca a Svaté údolí u Cusca. Za nejkrásnější část cesty každopádně považujeme bolivijské Altiplano. Cesta pískem, skoro liduprázdnem, podél chilských hranic s doutnajícími vulkány a barevnými lagunami s obrovskými hejny plameňáků všude kolem, oblastmi gejzírů a termálních jezírek přes největší solné

pláně světa, byla tvrdá, ale neuvěřitelně krásná. Celou dobu nadmořská výška oscilovala mezi 3800–5000 m n. m. Přes noc byl mráz a přes den vedro, odpoledne se zvedl silný vítr, prostě jsme tu zažili a viděli strašně moc. Celou tuto trasu jsme zdokumentovali a otiskli s GPS souřadnicemi na zadní předšádku knihy.

Nemůžeme ale zapomenout ani na chilskou Carreteru Austral nebo větrnou, chladnou a deštivou Patagonii, jezuitské památky Paraguaye, brazilské pláže a také na klidnou „oázu“ Jižní Ameriky – Uruguay. Kola jsme vzali dokonce na Velikonoční ostrov.

Takže po tom výčtu míst vyberte to „nej“, a to jsem ještě zapomněla desetidenní plavbu na Antarktidu.

Co vás na cestě překvapilo, co naopak bylo lepší, než jste očekávali?

Monika: Určitě jsme měli strach z bezpečnosti, a nakonec jsme na kole neměli jediný problém. Zato jízda v jednom bolivijském autobuse (výlet do Potosí a Sucre) nás málem stála naše pasy a GPS.

Co nás překvapilo? Asi silný vítr, či spíše protivítr. I když jsme o větru v Patagonii, a hlavně v těch nejjihnějších koutech Jižní Ameriky hodně slyšeli a psychicky se na něj předem připravovali, přesto nás hodně trápil. Určitě nám ti, co zde na kolech byli, dají za pravdu, že i když je člověk přesvědčen o tom, že boj s větrem zvládne, realita je ve skutečnosti hodně jiná.

Plánovali jste od začátku napsat knihu z této osmiměsíční cesty?

Monika a Jirka: Ano. Vše jsme pečlivě dokumentovali a dělali si statistiky. Takových cest moc v životě neuděláte. Chtěli jsme, aby nám cestu tato kniha navždy připomínala a pro ostatní byla inspirací nebo alespoň příjemným představením míst, kam se možná nikdy nepodívají.

Ten záměr se na cestě vzít jste měl už před cestou, nebo to bylo momentální hnutí mysli a citů?

Jirka: Vše jsem připravil před cestou, chtěl jsem Moniku překvapit.

který k tomu má oprávnění. Pak se celý akt řídí zákony naší země a potřebujete víceméně stejné dokumenty jako doma v Čechách.

Co všechno jste museli vyřídit za formality, aby byl sňatek platný i v Čechách?

Jirka: V knize jsme tomu věnovali celou kapitolu. Jelikož jsem před odjezdem vše pečlivě zjišťoval a vyzíval, je tam všechno celkem přehledně popsáno, včetně varianty uzavření sňatku mimo náš zastupitelský úřad.

Koho jste měli za svědky? Byl to někdo náhodný, nebo předem dohodnutý?

Monika a Jirka: Původně jsme mysleli, že požádáme někoho z ambasády, později jsme uvažovali o skvělém švýcarsko-německém páru, s kterým jsme se dosti sblížili na bolivijském Altiplanu. Ti však odletěli dříve, navíc by nejspíše byly komplikace s úředním tlumočnickem. Nakonec se nám to vyřešilo tak nějak samo. Přemluvili jsme naše maminky, aby se za námi přiletěly podívat a trochu si odpočinuly od té dlouhé zimy, která tu panovala. Šly nám tedy za svědky ony.

Bylo těžší projet celou trasu, nebo napsat knihu? Co bylo při přípravě knihy nejtěžší?

Jirka: Obojí bylo náročné, ale pro mě, člověka, který na škole v hodinách českého jazyka nikdy nevynikal při slohových cvičeních, bylo asi těžší pomáhat Monice v psaní.

Monika: Příprava knihy byla náročná už při samotné expedici. Každý večer, často v totální únavě, jsme psali deník. Po návratu jsme to vše museli zpracovat a dát tomu nějakou formu a to si vyžádalo stovky hodin práce.

Kromě knihy připravujete i nějakou jinou mediální prezentaci?

Jirka: Ano, připravujeme besedy s promítáním. To je vlastně nyní moje hlavní pracovní náplň. Jedna taková beseda proběhla už v létě a další budou následovat ještě v tomto roce, vše upřesníme na našich stránkách.

Je to váš knižní debut, máte v hlavě nějakou další cestu a následně třeba i knihu?

Monika a Jirka: Určitě ano. Máme za sebou dva a půl měsíce trvající „svatební“ cestu přes celé Japonsko a Jižní Koreu, která se opět moc povedla, a pokud se bude líbit naše první kniha, máme připravené pokračování ze země vycházejícího slunce. Abychom ale lépe odpověděli na vaši otázku – máme stále v hlavě jednu magickou zemi, která nám nedá spát. V nedávné minulosti jsme ji navštívili s báglem a moc rádi bychom se tam vrátili na kolech a doplnili si podklady pro případnou další knihu. Zatím je to spíše sen, nicméně sny jsou od toho, aby se plnily!